

דבר נש בלא אמתא, פלגו גופא איהו, ושכינתא לא שריא עליה. הכי (ס"א כו) קדשא בריה הוא, לאו איהו קדושא עם שכינתא, מכל ישראל, דאינון אנשי מדות, דאינון אברים דילה. עלת העלות לא שריא ממנו. וכאלו לא הנה קדשא בריה הוא חד, במר דלאו איהו עם שכינתיה. וכחוצה לארץ דשכינתא מרמזא מן בעליה, אתמר קל הדר בחוצה לארץ. דומה כמי שאין לו אלוה. בגין דלית ממן קרבנין בחוצה לארץ. וקדשא דקדשא בריה הוא מתקרב עם שכינתיה, אתקיים ביה האי קרא. (נח"י יד) ביום ההוא יהיה יי אהד ושמו אהד. ועלת העלות שריא עליהו.

נאמר, קל הדר בחוץ לארץ דומה כמי שאין לו אלוה. משום שאין שם קרבנות בחוצה לארץ. ובזמן שהקדוש ברוך הוא מתקרב עם שכינתו, יתקיים בו הפסוק הזה, (נח"י יד) ביום ההוא יהיה ה' אהד ושמו אהד. ועלת העלות שונה עליהם.

(כ"ב) מ'ח'מ' (כ"ב) מ'ח'מ' (כ"ב) מ'ח'מ'

שקן אדם פני אשה הוא הצי גוף, ואין השכינה שונה עליה. קו האש הקדוש ברוך הוא, הוא אינו בקרבן עם השכינה, ככל ישראל, שהם אנשי מדות, שהם האברים שלה. עלת העלות לא שונה שם, וכאלו לא היה הקדוש ברוך הוא אחד, מאמר שהוא אינו עם שכינתו. וכחוצה לארץ, שהשכינה מרחקת מבצלה.

אף על גב דתקיננו אבקהו צלותין פאטר דקרבנין. האי איהו לקדשא נפשינו ורוחין ונשמתין דאינון שכליים לקדשא בריה הוא ושכינתיה. קרבנין לגבי גופא אביל משקרא דכורסיין ומלאכין. דאינון גופין ונאבדין. דלבר מילקא וממטרונותא, לית ממן קרבנא. ובגין דא אתמר בכורסייא, (שמות יז) ויאמר מי יד על פס ית. (כס, חסר סכס א) (ג'א ח'ז חסר סכס חו"ה) (דמ"ה יז) פסא קבוד מראשון מקום מקדשנו. ונאבדין פפרודא מן גופא. איהו לגו, ואינון לבר. תדא הוא דקתיב, (ישעיה לב) הן אראלם צעקו חוצה, חוצה חוצה ודאי.

אף על גב שתקיננו האבות תפלות במקום קרבנות, זה הוא לקרב נפשות ורוחות ונשמות, שהם שכליים לקדוש ברוך הוא ושכינתו קאברים לגבי הגוף. אכל מצד הנפשות והפלאים, שהם גופים ואברים שמחוץ לקלף ומהקבירה, אין שם קרבן. וקדו נאמר בפסא, (שמות יז) ויאמר מי יד על פס ית. (כס, חסר סכס א) נדו חסר סכס (דמ"ה יז) פסא קבוד מרום מראשון מקום מקדשנו. והאברים פפרוד מהגוף. הוא בפנים, והם בחוץ. זהו שכתוב הן אראלם צעקו חוצה, חוצה ודאי.

(כו, לא) "והשמותי את מקדשיכם ולא אריח בריח ניחוחכם"⁹⁵, היינו, אפילו בזמן שאפשר להקריב, שיהיה המזבח מ"מ קיים, לא יהיה ל"ריח ניחוח", וממילא אסור להקריב⁹⁶, כדתנן סוף פרק ד' דזבחים (מו, ב)⁹⁷ דבעינן שיהא הקרבן לשם "ריח" ולשם "ניחוח". אמנם בכל הקרבנות כתיב "ריח ניחוח", אפילו בחטאת⁹⁸ כתיב כחומש ויקרא (ד, לא)⁹⁹, ובבכור כתיב בפרשת קרח¹⁰⁰, ומעשר בהמה¹⁰¹ איתקיש בכל דבר לבכור¹⁰², וז"ל פסח שאינו קרב לריח ניחוח¹⁰³. משום הכי קרב אחר החורבן כל זמן שהיה המזבח קיים, כדאיתא בסנהדרין פרק א' (יא, ב) דבזמן רבן גמליאל¹⁰⁴ תלו עיבור השנה בשביל

ואחר שביארנו דהאי קרא⁸⁸ מרמז לזמן הגלות, יש לנו לבאר כל הפרשה⁸⁹, דמיירי בעת חורבן בית המקדש, כשהמזבח היה עדיין קיים והיו כל ישראל בגולה בחו"ל בלי פסח כלל⁹⁰, ומי שבא לארץ ישראל⁹¹ כמו שהיה באמת במשך נ"ד שנה אחר חורבן בית שני עד שחרש רופוס את ההיכל והרס את המזבח⁹², שבזה המשך⁹³ היו אסורים להקריב כל קרבנות שכתוב בהם "ריח ניחוח"⁹⁴, כדכתיב בספר ויקרא

גירא ה"ר ר' שמשון שו"ת

זה שמי לעולם וזה זכרי לדר דר. איתא בת"ז שמי עם י"ה שס"ה זכרי עם ו"ה רמ"ח. וצ"ל מפני מה שרש מל"ת גבוה יותר משרש המ"ע שהל"ת נמשכי מבחי' י"ה דהוי' והמ"ע נמשכים מבחי' ו"ה דהוי"ה. גם י"ל מפני מה לא ניתנה תושבע"פ ג"כ בכתב.

דהנה כללות התושב"כ הוא מדבר בענין קיום מצות עשה. שנמשכים מבחי' ו"ה שהוא בחי' ז"א דאצי' שהאורות מחולקים בתוך הכלים שהן רמ"ח אברים דז"א שמשם נמשכים רמ"ח מ"ע ולכך המקיים מ"ע ממשיך עליו אור עליון דז"א ולכך ניתנה התורה בכתב להיות האורות דז"א מתלבשים בכלים ממש

לכך נתלבשה חכמת התורה ג"כ בכתב כו' באותיות ותגין כו' אמנם שרש הל"ת אף שהן ג"כ בתושב"כ מ"מ הן למעלה ממדרגת המ"ע אלא שהם נמשכים מבחי' י"ה. מפני ששרש הל"ת הוא מבחי' ומדרגה גבוה שאינו יכול להתלבש בתוך כלים כמו המ"ע שהתפילין והאתרוג הם כלים להאור כו' משא"כ הל"ת שאין לאותו האור כלי שיוכל לשכון בו בבחי' הן ע"י מעשה רק ע"י לאו ושלילה הוא מושג שאין יכולים להכיר מהותו רק לשלול ההפוך כמו לא תאכל חלב ודם לפי שזהו מנגד לקדושת האור לפי שהיא מבחי' סט"א. וע"י שלילת ההפוך נמשך גלוי האור אבל א"א להמשיכו ע"י מעשה כמו ע"י תפילין וציצית ע"ד האורות הנמשכים ע"י מ"ע לפי שמעלת האורות הנמשכים ע"י ל"ת גדולים וגבוהים יותר מהנמשכים ע"י מ"ע וא"א לעשות להם כלים בבחי' הן רק ע"י לאו שקדם להן דהיינו ע"י שלילת ההפוך. וזהו בארץ לא זרועה וזהו שהל"ת נמשכים מבחינת י"ה שלמעלה מו"ה: